

5 på en skala till 30

Där sitter han. På hans kropp en ljusblå tröja, runt hans handled ett vitt band. På bordet framför honom en kaffemugg och ett CD-fodral, en orörd pastejsmörgås. Vågiga saltgurkskivor, en tomatklyfta i ett salladsblad med slagsida.

Där sitter han.

Vi betraktar Allan Aldén. Och vi skakar på huvudet. För vi vet ju. Att han hade ett funktionsdugligt liv, familj och bekanta. Vi vet att han hade en helt vanlig trädgård, helt vanliga grannar och en beige Honda CR-X stadshybrid. Han var delägare i en trädgårdsrobot. Han hade amorterat halva lånet på sitt sutterängtegelhus.

Det gick hyfsat för Allan.

Han var visserligen frånskild men hade barnen varannan vecka.

Han var visserligen arbetslös men hade sparade pengar.

Det gick riktigt hyfsat.

Och se på honom nu. Bara se på honom.

Halvslutna ögon, blicken i exil. Blek med fettglansig snedbena, orakad med jäsande bukfetma.

Ensam vid bordet sitter han, i matsalens bortre hörn. Kanske lyssnar han på rösterna i rummet. Kanske känner han lukten av skurmedel eller smaken av bränt kaffe. Kanske har hans blick tagit sig igenom det stora fönstret, fortsatt genom gallret ut till parkens aggressiva grönska. Kanske försöker han fånga fåglarnas sång och doften av lilaknoppiga syrener.

Kanske. Kanske inte.

Det är också möjligt att han bara sitter där och ångrar att han sökte det där jobbet.

Vi ser på Allan. Och vi tycker synd om honom. Det gör vi.

Den där tisdagen för fyra veckor sedan skulle bli ödesdiger. Men det visste ju inte Allan. Efter elvakaffet surfade han in på Arbetsförmedlingen, där han upptäckte att Familjehem sökte en fastighetsingenjör. Perfekt. Allan hade 18 års erfarenhet från ett privat fastighetsbolag. Visst, någon skillnad var det kanske, men värme är värme och ventilation är ventilation. Så han klickade vidare till kommunens hemsida, fyllde i personuppgifter och skrev om flexibilitet, social kompetens och det vackra i att ingå i ett team. Han avslutade det personliga brevet med att han var en plikttrogen och strukturerad person, för det kändes ändå bra att ha med något som var sant.

Bifoga, CV.doc, skicka.

Kommunens hemsida tackade honom så mycket och frågade om han ville genomföra det obligatoriska intelligenstestet nu eller senare. En halvtimme skulle det ta. Han klickade på *Genomför nu*. Var det något Allan hade gott om, så var det halvtimmar. Frågorna bestod av färglagda geometriska figurer, minnesövningar och matematiska uppgifter. Efter bara ett par minuter hade han klarat av 5 frågor av 30. Inga konstigheter. Allan fick alltid höga resultat på sådana här tester.

Han lutade sig bakåt på stolen och klickade på *Nästa fråga*.

Inget hände.

Han klickade igen. Pilen blev en snurrande ring.

Ringan snurrade. Allan väntade. Och väntade. Vågade inte klicka.

Till slut reste han sig och gick till nätverksdosan i hallen. Lampan under *Internet* lyste grönt, så han återvände till köksbordet. *Testet genomfört* stod det på skärmen. *Tack för din ansökan*. Allan backade, försökte börja om. *Du har redan genomfört testet* sa skärmen.

Allan reste sig, särade på käkarna, rätade ut fingrarna, andades.

Så. Inga problem. Bara att ringa upp Familjehem.

På köksbänken stod den nya CD-spelaren, en raritet som han hittat på loppis förra helgen. Allan tryckte på play och tog fram en portion Korv Stroganoff ur frysen. Telefonsamtalet till Familjehem hade fallit i glömska. Och där skulle det stanna.

Så här i efterhand, med facit i hand, önskar vi att vi kunde ruska om Allan och säga åt honom att sluta vissla och omedelbart ringa upp Familjehems personalavdelning. Men det kan vi inte, lika lite som Allan Aldén kunde veta vad som skulle hända ett par veckor senare.

Onsdag: Boendestöd

Allan såg ut över sin trädgård och lyssnade, andades, luktade. Äntligen hade det slutat regna, och luften var full av hägg och syren. Förmiddagen kom med solvärme och fågelkvitter, och i sin bur på gräsmattan studsade Krister hit och dit som en den vita pälsboll han var.

Allan och Leif hade installerat den nya trädgårdsroboten, och nu stod den på laddning hos Leif. Sedan skilsmässan hade grannumgänget reducerats till sporadiska ordväxlingar över häcken, men nu hade de blivit med robot, som Leif uttryckte saken. Leif och Lotta hade varit Allans grannar i elva år. Deras barn var fjorton och nio, lika gamla som Allans.

Tystnaden trängde sig på och Allan tänkte på Axel och Alva. Tankar som spred sig till magen och bröstet, till ögonen.

Nåväl. Bara en dag till. Sedan skulle hans bra vecka börja.

Dags att vittja brevlådan.

Allan tog med sig sin fångst, ett fönsterkuvert från Västra Götalandsregionen, gick över gräsmattan, öppnade ytterdörren, klev ur sandalerna och fortsatte till köket. Bara tre nektariner i fruktskålen, så han lade till *frukt* på handlingslistan. Han plockade upp nektarinerna, jonglerade någon minut, lade tillbaka dem och tittade på klockan. Och insåg att tiden haft vänligheten att rusa på. Han bytte om till blårutig skjorta och jeans, klev i sina bruna Eccoskor, hängde sin svarta kavaj över armen och lämnade hemmet.

Idag serverades pytt i panna med rödbetor. Utan ägg.

Varje vardag kvart i tolv åt Allan lunch på en mellanstadieskola. Femtio kronor för varm, vällagad mat. Nåväl, lagad i alla fall. Och varm. Oftast. Ibland fanns där någon annan vuxen att prata med. Ibland inte. Efter lunchen brukade han gå ett varv runt sjön, sedan till affären, sedan tillbaka hem. Så också denna dag, och klockan kvart i två stod Allan i köket och packade upp frukt, mjölk och ägg.

Några timmar senare, närmare bestämt sexton minuter i sex, när Allan stod vid spisen och måttade Eldorado wasabisenap i en kevlarpanna, där lök och falukorv låg och fräste tillsammans med persilja och en och en halv deciliter...

Ursäkta?

Alldeles riktigt. Detta är inte någon kokbok. Vi ber om ursäkt.

Allan var alltså mitt i matlagandet.

Då ringde det på dörren.

Inget konstigt med det, tänker du kanske nu.

Visst. För all del. Om det inte vore för att det ytterst sällan ringde på Allan Aldéns dörrklocka.

Aldrig, närmare bestämt.

Allan lyfte på ögonbrynen. Sedan torkade han av händerna, stoppade in skjortan och gick mot dörren. På farstuvisten stod en ung vuxen med blå keps och piercad näsa. När han log mot Allan blänkte det till från ytterligare en piercing i hans tunga.

"Allan Aldén?"

"Jo", svarade Allan, för så var det ju.

"Det gällde städningen."

"Jag förstår inte..." Allan förstod såklart vad den unge mannen sa, men inte varför, och faktiskt inte heller varför han över huvud taget befann sig där på farstuvisten.

Piercingpersonen talade långsamt, artikulerade varje ord: "JAG ÄR DIN BOENDESTÖDJARE."

"Boendestödjare?"

Piercingpersonen tog upp telefonen: "Är inte detta Lingonstigen 18?"

"Jo", svarade Allan, för det var det ju alldeles utan tvekan.

"Enligt mina noteringar ska du få hjälp med städning, tvätt och matlagning", fortsatte piercingpersonen med slokande keps och blicken i backen. "Alltså, hushållsbestyr."

"Man tackar." Allan försökte le mot den stackars ynglingen. "Men jag klarar mig utmärkt."

"Jaha... jaha. Då får jag be om ursäkt."

"Ingen fara alls", sa Allan. För det var det ju verkligen inte.

På hallbyrån fick Allan syn på brevet från Västra Götalandsregionen. Han öppnade det och läste att Arne Allan Aldén, 930325-2751, kallades till en psykiatrisk undersökning på Centrallasarettet.

I ett par minuter blev han stående och stirrade på brevet. Han läste igen. Och igen. Han tittade mot ytterdörren, tittade på brevet igen, såg sig omkring i där i hallen. Till slut vände han sig om och gick tillbaka till köket. Vid CD-spelaren öppnade han fodralet, matade in skiva 1, tryckte fram till spår 15, och snart hördes Darins version av Magnus Ugglas *Astrologen*.

"Du är en framåt person ... som har en hög ambition", sjöng Darin.

Och Allan. Av alla säsongerna av *Så mycket bättre* var säsong 3 hans favorit, och skivan gjorde honom alltid på gott humör.

Nåväl, tänkte Allan och skakade på huvudet. Nästan alltid.

Torsdag: No internet connection

Sol igen, vindstilla och tjugotvå i skuggan klockan åtta. Det enda som rörde sig var robotklipparen som smög fram över gräsmattan. Från köket såg Allan familjen Larsson ge sig iväg, Loke och Lea till skolan och Leif och Lotta till sina arbeten. Själv hade Allan ingenstans att ge sig iväg, så efter frukosten tog han med sig en påse ruccolasallad och korsordstidningen och gick ut på altanen. Han gav Krister vatten, några ruccolablad och en näve alfapelletts. När han stängde burdörren studsade den vita dvärgkaninen fram mot sin måltid.

Husdjursfrågan hade diskuterats länge och väl. Axel ville ha en ponny. Alva ville ha en katt. Allan ville inte ha något djur alls. Det blev en kompromiss. Det blev Krister. Alva tyckte att han såg ut som en utblommad maskros med all överflödiga päls på huvudet. Det hade hon rätt i.

Allan log. Ikväll skulle han få träffa sina barn. En vecka är lång tid.

Han satte sig i skuggan med korsordet. Någon timma försvann, men sedan tog det stopp. Han hämtade skärmen, men när han tryckte på Google stod det bara *No internet connection*. Han gick till nätverksdosan i hallen, och såg där att lampan under *Internet* inte lyste grönt utan rött.

Allan suckade och gick till köket, jonglerade en stund med fyra lila plommon, lade tillbaka dem och tittade på klockan.

På med rutiga skjortan, blå jeansen, bruna skorna, svarta kavajen.

Och så iväg.

I skolmatsalen serverades mandelfisk, ett par tranor hade slagit sig ner i sjön, Coop hade extrapris på sydafrikanska vindruvor, och vips så var det eftermiddag.

Korsord, inljning av utemöbeln, ogrärensning i söderrabatten, och vips så var det dags att laga middag. Men först musik. Han tryckte fram till spår 10 och väntade in Olle Ljungströms version av Pugh Rogefeldts *Dinga linga Lena*.

En stund senare, när Allan var i färd med att strö grillkrydda över den lökblandade färsen som bubblade runt bland krossade tomater i keramikgrytan på spisen...

Ja, just det. Ursäkta oss.

Hur som helst: mitt under matlagandet drabbades Allan av en känsla av saknad. Det var något som fattades.

Han kallnade, tappade andan.

Barnen.

Herregud, barnen!

Torsdag. Alva gitarr, Axel teater. Men ändå. De borde varit hemma för en timma sedan. Klockan var över sex. Allan plockade upp telefonen.

Ingen av dem svarade. De hade väl spelat slut batterierna.

Han ringde till Anna.

"Ja?"

Allan kom av sig, irrade för ett ögonblick bort sig i minnet av hur det hade varit innan deras relation reducerats till ett ilsket *ja*.

"Hallå. Allan, är du där?"

"Förlåt. Jo, alltså, barnen."

"Ja?"

"Det är väl torsdag idag? Är det inte?"

Tystnad. Allan kände pulsen öka.

"Då ska väl barnen komma hit?" Hjärtat bankade. "Eller?"

"De är hos oss", sa Anna.

Lättnad. Sedan förvåning: "Varför det?"

Hennes suck brusade i luren. "De kan ju inte vara hos dig nu. Det förstår du väl?"

"Alltså, vad..."

"Varför har du inte berättat för mig?"

"Jag förstår inte."

"Nej."

"Men..."

"Jag måste rusa. Vi får prata imorgon."

Allan ringde upp igen.

"Hej du har kommit till Anna, säg något efter pipet."

Han blev stående med telefonen i handen. Det sved i ögonen och stack i nacken.

Vad var det som hade hänt? Varför skulle barnen inte kunna komma till honom? Det var ju helt befängt. Men Anna hade låtit så säker. Arg också. Kanske hade de bestämt om en ändring. Nej, det skulle han ha kommit ihåg.

Allan strödde grillkrydda i keramikgrytan, och en halvtimme senare satt han vid köksbordet och åt spagetti med köttfärsås. Det var Axels favoriträtt. Allans också.

Fredag: Postbox 25766

Åtta noll noll. Sol. Tjugofyra i skuggan.

En halvtimme senare stod Allan på farstukvisten med en mugg kaffe och såg familjen Larsson med buller och bång välta ut ur sitt hus.

"Gomorrön." Leif höjde handen och gick mot Allan. "Fint väder."

"Jo", svarade Allan, för det var det ju onekligen.

"Jag gav roboten ledigt idag. Den ska bara gå varannan dag i början. För att den ska hinna lära sig hitta, tror jag."

"Jaha. Där ser man."

"Förresten." Leif la en hand på Allans axel. "Jag såg att du rensade ogräs igår. Du vet väl att roboten kan fixa det?"

"Jo, jag vet", svarade Allan, för det visste han ju. "Men jag och Alva har planterat Lothlórienrosor, och de är rätt så späda."

"Den känner av det vet du." Leif kliade sig i skägget. "Roboten, alltså. Om det är ogräs eller inte. Det har kommit en ny modell som kan plantera också."

"Jahaja", sa Allan. "Mitt internet har lagt av. Är ert okej?"

"Klart att det är. Annars hade ju inte roboten funkad."

"Vad dum jag är", sa Allan, för det var han ju.

"Vi ska bort i helgen", sa Leif. "Handbollscup i Flen. Så imorgon kanske du kan sätta igång roboten?"

"Visst. Självklart."

"Och så om du kunde vattna lite också?" Leif pekade på fyra lerkrukor i vilka lila penséer blygt kikade upp över kanterna. "De är nyplanterade."

"Inga problem."

"Tack." Leif dunkade honom i ryggen. "Trevlig helg på dig, granne!"

Familjen Larsson myllrade in i sin jättelika Volvo och försvann iväg.

Allan andades ut. Och gick in för att ringa till Anna. Hon svarade inte, så i stället ringde han till internetleverantören. Efter en halvtimme i kö lade han på. Han funderade på att mata kaninen men tänkte att det säkert fanns foder kvar. Han jonglerade en stund med fem kiwifrukt, lade tillbaka dem, blev stående. Se på teve på förmiddagen tillät han sig inte, så han slog upp boken han fått i födelsedagspresent av Axel. Det var en biografi om Fredrik Reinfeldt, som omkommit i en brand något år tidigare. Och det var nog inget större fel på boken. Det var bara det att läsning gjorde Allan så trött.

Han löste ut en sudoku svårighetsgrad expert på fem minuter, spelade sedan Tetris i telefonen.

Tills klockan var halv tolv. Då reste han sig ur fåtöljen.

Jeans, skjorta, skor, kavaj, iväg.

Minestronesoppa, skrikande kanadagäss, svenska jordgubbar för 69 kronor litern.

Och så var klockan halv två.

I stället för att gå hem gick Allan till biblioteket för att använda internet. *Ogiltigt lånekortsnummer*, svarade datorn. Igen. Och igen. Så Allan gick till informationsdisken, där det stod en man med stålgrå hårman och rödprickig viskosskjorta.

"Ert lånekort har blivit indraget."

"Varför då?"

"Det kan jag tyvärr inte svara på."

"Men, alltså..."

"Nej!" Bibliotekarien gjorde en grimas, tryckte handflatorna lätt i luften framför sig och sänkte rösten: "Jag måste be er att lämna lokalen."

Det gjorde Allan, med knutna nävar och stickningar i nacken. Aldrig hade han varit en enda dag sen med ett enda lån, och nu fick han detta kastat i ansiktet.

Lämna lokalen? Jävla idiot.

När han kom ut fyllde han lungorna med syreluft, tvingade isär käkarna och lyssnade på syrsorna. På vägen hem stannade han till i Myway-butiken, där han upptäckte att det kommit en *Kexchoklad Havtornskvarg*. Efter första bittet ångrade han att han inte köpt en vanlig i stället.

När Allan kom hem bestämde han sig för att ringa Anna. Nu skulle han inte ge sig förrän han fick träffa barnen. Nu skulle han sätta ner foten.

Han stoppade in skjortan, tog ett djupt andetag, harklade sig och ringde upp.

Inget svar.

Några timmar senare, just när Allan skrapade ner de hackade tomaterna i en liten skål intill skålen med majs och korgen med Lembastortillas...

Ja, alltså det ringde på dörren.

Allan torkade av händerna, stoppade in skjortan och gick ut i hallen. På farstukvisten stod en brevbärare med kortbyxor och solglasögon av pilotmodell.

"Allan Aldén?"

"Stämmer bra."

"Personlig leverans", sa pilotbrevbäraren och sträckte fram ett kuvert.

"Tack, men..."

"Men?"

"Varför lade du det inte bara i brevlådan?"

"Jag sa ju det." Brevbäraren tog av solglasögonen och visade ett par lyfta ögonbryn. "Personlig leverans. Dessutom är brevlådan plomberad."

"Plomberad?"

"Plomberad." Han pekade mot brevlådan. "Adjö och trevlig helg."

Allan tog de några stegen ut till vägen. Runt brevlådan satt ett centimeterbrett metallband. På locket satt en etikett: *Hänvisning till postbox 25766*.

Allan gick in, satte sig vid köksbordet och sprättade upp kuvertet. I brevet, som var från kommunens socialförvaltning, meddelade man att man startat en utredning. *I väntan på den psykiatriska undersökningen ser vi oss nödgade att vidtaga vissa försiktighetsåtgärder. Ni kommer inom kort att bli kontaktad av en handläggare.*

En timma senare satt Allan i soffan med en Carlsberg Classic IPA 3.2% och en Galadrieltaco. Ända sedan de såg Sagan om ringen hävdade Alva bestämt att hon egentligen var en alvdrottning. Så när Santa Maria lanserade Lembastortillas bestämde hon att de skulle göra alvtacos. Sedan dess hade det varit deras fredagsmys.

På teve var det fredagsfinal i Idol. Allan hade tittat på programmet sedan det började för 34 år sedan, men idag hade han svårt att följa med.

Indraget lånekort, plomberad brevlåda, och så det där brevet.

Nåja. Det skulle nog lösa sig. Det brukade det göra.

Då sprack Tacorullen, och en sörja av tomatsaft, vitlökskvarg och grön ajvar rann ner på Allans byxor. När han hade torkat sig stängde han av teven och gick till CD-spelaren och satte på Sylvia Vrethammars version av *Kung för en dag*.

Nej. Inte ens en Uggle-låt hjälpte.

Han ringde Anna igen. Inget svar. Kanske borde han sätta sig i bilen, men det var ett par mil att köra. Och så ville han inte dyka upp oanmäld en fredagskväll.

Imorgon, bestämde han. Fick han inte tag på henne imorgon så skulle han åka dit.

Lördag: Köp medges ej

Halv nio hävde sig Allan ur sängen, drog upp rullgardinen och överfölls av den solvassa sommarmorgonen. I köket visade termometern på tjugofem i skuggan. I Allans huvud skramlade resterna av en dröm. Han hade varit på väg att drunkna i en brunn, för att i nästa ögonblick gå på en gata där folk försökte slita av honom kläderna och lyckades.

Allan drack sitt kaffe och åt sin frukostgröt.

Idag skulle han få tag på Anna. Till varje pris. Men inte riktigt än.

Han tänkte på lånekortet, brevet från kommunen, barnen, Anna. Längre och väl tänkte han, stötte och blötte, vred och vände. Utan att lyckas få någon rätsida på någonting alls. Till slut reste han sig och ställde in frukostdisken i diskmaskinen. Det blir ju inte bättre för att man sitter inne och ugglar en vacker sommardag.

Seså. In med magen, fram med bröstet. På med kortbyxor och pikétröja och ut i sommarsolen.

Carpe diem.

Han dockade loss roboten, slog av ogräsfunktionen och satte den i arbete. Sedan tittade han till Krister, som låg och tryckte i den skuggiga delen av burens. Allan påminde sig om att ge honom vatten. Och mat. Men först något viktigare.

Han gick några varv runt gräsmattan, stoppade in pikétröjan, tog ett djupt andetag, tog fram telefonen och ringde upp. Knappt hade han satt telefonen till örat förrän han möttes av en gäll, tretonig felsignal. Han provade igen. Han provade med numret till internetsupporten. Samma sak.

Nåväl, det var väl en störning i någon telemast. Det skulle nog lösa sig nog så småningom. Det brukade det göra.

Han gick in i köket, plockade upp två honungsmeloner och fyra gullökar och började jonglera, kom av sig och tappade en melon och två lökar. I någon minut stod han bara och stirrade i golvet. Sedan gick han till hallen, tog bilnyckeln ur nyckelskåpet och klev i sandalerna.

En halvtimma senare klev Allan ur bilen utanför Annas radhus, eller snarare Jörgens radhus där Anna hade flyttat in. Det stod ingen bil på uppfarten. När han ringde på var det ingen som öppnade.

Bara att åka hem igen.

Handlade gjorde inte Allan på lördagar. Däremot behövde han gå till Myway-butiken och hämta ut ett paket med nya patroner till myggstationen. Först lunch dock, så när han passerat sjön tog han vänster mot Gatuköket Tärnan.

"Välkommen", sa gatukökspersonen. "Vad får det lov att vara?"

"Bean Cheese Mega Meal."

"Tillbehör?"

"Strips."

Allan tog alltid strips. Inte för att det var något fel på pommes. Inte alls. Det var bara det att det tog sådan tid för de tjockare stavarna att svalna.

"Potatis eller morot?"

"Morot."

"Dricka?"

"Har ni biodynamisk sojamjolk?"

"Vi har komjolk. Odynamisk."

"Då tar jag Fanta Lime/Chili Zero."

Hamburgaren smakade bra, och förutom en och annan närgången geting var det ganska trivsamt. Sedan gick det utför. Det började när han skulle betala för maten.

"89 kronor", sa gatukökspersonen.

Allan tog emot kvittot, plockade upp telefonen och scannade av det.

"Jag är ledsen", sa gatukökspersonen. "Köp medges ej."

"Tar ni kort?"

"Nej."

Allan gick till bankomaten.

Uttag medges ej.

Som tur var hade han kontanter hemma, så han gick hem och hämtade dessa. När han hade reglerat sin skuld fortsatte han till Myway för att hämta ut sitt paket.

Allan läste från telefonen: "Löpnnummer 7345."

Sedan stängde han aviseringen, öppnade körkortet och lämnade fram telefonen.

Postombudspersonen scannade körkortet, såg på Allan: "Jag är ledsen. Den här legitimationen är ogiltig."

Allan gick hem och hämtade sitt pass, återvände till butiken.

"Jag är ledsen", sa postombudspersonen. "Det här passet är ogiltigt."

Ute på trottoaren plockade Allan upp sin telefon. Han måste kontakta någon. Frågan var bara vem. Det slutade med att han ringde Anna. Och fick den där irriterande tretonssignalen i örat, den här gången följd av en röst som meddelade att hans abonnemang hade upphört.

Allan blundade, andades och tänkte på den där helkursen i mindfulness som han och Anna var på innan de kom på att de kunde skilja sig. Allan mindes särskilt *Kärleksfull vänlighet*, en acceptansövning som gick ut på att tänka tankar av förståelse och vänlighet i konfliktsituationer. Efter en stunds fokuserad andning gick han hem och hämtade mer kontanter och gick tillbaka till Myway och köpte ett Comviq Polare kontantkort.

Och faktiskt: nu fungerade det. En signal gick fram, två, tre, fyra, fem, sex.

"Hej du har kommit till Anna, säg något efter pipet."

Allt vad han orkade tänkte Allan på acceptansövningen, och han lyckades faktiskt låta bli att kasta telefonen i marken. När pulsen gått ned köpte han en kexchoklad, en vanlig. Sedan gick han hem.

På kvällen, när Allan stod och delade jordgubbstomater på mitten, samtidigt som en portion lasagne snurrade runt runt i MSW-ugnen på full effekt...

Men herregud, tänker du kanske nu. Kan ni sluta yra om Allans matlagning någon gång och bara hålla er till berättelsen?

Visst, absolut, naturligtvis. Det kan vi förstås.

Ursäkta. Verkligen. Förlåt oss.

Allan väcktes alltså ur sina tankar av att telefonen ringde.

"Anna?"

"Vem är det jag talar med?" sa en mansröst.

"Eh... Allan. Allan Aldén."

"Jamen goafton, Allan Aldén", fortsatte rösten. "Hur står det till en kväll som denna?"

"Bra", ljög Allan, för inte skulle det bli bättre av att han utgöt sitt svårmod över personen i andra änden.

"Trevligt att höra. Verkligen trevligt."

Allan visste inte vad han skulle svara på det, så han sa inget alls.

Tystnaden varade inte länge.

”Det verkar som att detta är din turkväll, Allan Aldén.”

”Jaha?”

”Jag ser att du har skaffat ett Comviq Polare kontantkort.”

”Ja”, svarade Allan, för det hade han ju gjort så sent som för några timmar sedan.

”Jag ringer för att erbjuda dig en kostnadsfri uppdatering till Comviq Dödspolare.”

Söndag: Veckogamla kaviarkusar

Svettig och illa till mods vaknade Allan klockan åtta. I drömmen hade han kommit hem och upptäckt att det bodde en kärnfamilj i hans hus. När han försökte förklara situationen hade mamman i familjen börjat skratta som en galning och sagt åt honom att söka jobb på en cirkus.

Tjugosju i skuggan. Trädgården överexponerad.

Allan sörplade ljummet vatten från kranen. Han borde sätta på kaffe, borsta tänderna, inleda sin dag. I stället sjönk han ner i soffan, låg där och blundade med svettiga ögon. Efter ett par timmar lyckades han få i sig en kopp kaffe och en brunrandig banan. Han tog på sig ett par mintgröna badshorts och en ljusblå t-shirt som gjorde reklam för PEAB, och så gick han ut på altanen. Solen brände obekymrat från sin plats på himlen, och inte en vindpust lyckades förmiddagen frammana. Hos familjen Larsson slokade penséerna i sina krukor, och robotklipparen juckade fram och tillbaka under en trädgårdsbänk.

Allan skakade på huvudet, kliade sig på höger skinka och gick in igen.

Han plockade upp en förtorkad kiwi och tre sladdriga plommon, suckade och lade tillbaka dem.

Han funderade på att duscha men lät bli.

Han hoppade över sin lunchpromenad.

Han åt veckogamla solroskusar med Kennys äggkaviar och drack biodynamisk sojamjolk som passerat bäst-före-datomet.

Han såg på *Så mycket bättre*, som var inne på sin tjugonionde säsong. Detta avsnitt fokuserade på Kevin Walker, som sedan han vann Idol 2013 varit en av Sveriges mest folkkära artister. Varje år hade han varit med i förhandssnacket, och nu hade de äntligen fått honom på kroken. Han hade haft ett par motiga år, så det var väl helt enkelt dags.

Framåt kvällen tog sig Allan ur soffan. Han sneglade på CD-spelaren. Han öppnade kylan, stängde den igen. Han gick till Axels rum, satt en stund böjd över skrivbordet. Han gick till Alvas rum, lade sig i

hennes säng, blundade, luktade. Tillbaka i vardagsrummet torkade han kinderna och snöt sig. Sedan plockade han upp telefonen. Och lade ifrån sig den igen. Det var knappast någon bra idé att barnen kom till honom nu.

Så Allan Aldén gjorde sig en kaviarkuse till och återvände till soffan, fortsatte zappa.

Måndag: God man

Redan på småtimmarna väcktes Allan av åskan, och efter några timmars obefintligt slumrande bestämde han sig för att stiga upp redan klockan sju. Han drog upp rullgardinen och möttes av blixtar och doner och ösregn. Idag lyckades han inte riktigt fånga sina drömmar, mindes bara en glespälsad gorilla och en störtande luftballong.

Termometern visade på 14 grader. Allan satte på kaffe och borstade tänderna. När han tittade ut genom köksfönstret mot grannhuset, registrerade han ögonblickligen tre saker: att robotklipparen fortfarande juckade fram och tillbaka under trädgårdsbänken, att penséerna inte var särskilt lila längre samt att familjen Larssons blåmetallic Volvo XSP95 City Hybrid stod på uppfarten. Sekunder senare öppnade Leif ytterdörren, huksprang till sin oplomberade brevlåda, plockade upp ett kuvert och sprang tillbaka till farstukvisten. När han läst brevet tittade han länge mot Allans hus, skakade sedan på huvudet.

Allan retirerade till vardagsrummet, tittade ut genom fönstret mot baksidan. Gräset hukade sig i regnet. Dropparna smattrade mot altanen. Mitt i regnet på gräsmattan stod kaninburen...

Krister!

Allan slet upp altandörren, sprang över gräsmattan i bara kalsongerna.

Krister låg på samma ställe som dagen före. Vattenbehållaren var tom. Foderbehållaren likaså.

"Goddag", sa Allan. "Krillekrillekrillekrull."

Alva brukade säga så. Hon påstod att han gillade det.

Ingen reaktion, så Allan gick och hämtade en trädgårdsspade, öppnade burdörren och petade på Krister.

Nej.

Allan blundade, sjönk ner på knä. Tårarna började rinna när han tänkte på Alva, och han blev sittande tills han började huttra i regnet. Då gick han in igen, återvände till sovrummet, drog ner rullgardinen, lade sig i sängen och drog täcket över huvudet.

Elva noll noll. Nya tag.

Allan ställde kaffemuggen på köksbordet, sjönk ned på en stol och blundade, andades, tänkte på mindfulnesskursen.

In. Ut. In. Ut.

Han reste sig, tog ett extra djupt andetag.

"Så." Han sträckte armarna uppåt och öppnade ögonen. "Så!"

Med långa steg gick han mot fruktskålen, och efter fem minuters jonglerande med tre jordgubbstomater och en rädisa gick han och duschade och rakade sig. Han strök en rutig skjorta som han satte på sig och stoppade ner i ett par rena jeans. Sedan gled han i sin svarta kavaj, klev i de bruna Ecco-skorna och gav sig av.

I skolmatsalen serverade de Allans favoriträtt: stekt torsk med remouladsås.

Solen sken igen, och vid sjön hade tranorna återvänt och fått sällskap av ytterligare ett par.

I affären lyckades Allan betala med sitt Coop-kort.

Och på vägen hem fick han tag på Anna.

"Självklart ska du få träffa barnen", svarade hon.

"Jag förstod inte att det var så illa", sa hon.

"Kan jag hjälpa dig på något sätt?" undrade hon.

När Allan skulle fråga vad i hela friden det var hon pratade om, fick hon bråttom och var tvungen att lägga på. Men ändå. Detta var ett framsteg. Nu hade det vänt.

Men bara tillfälligt, för när han kom hem stod Leif på sin uppfart med en brunvissen pensé i handen. Bredvid honom låg robotklipparen uppochner, som en kapsejsad sköldpadda. När Leif fick syn på Allan kastade han blomman i rabatten och gick honom till mötes.

"Alltså förlåt", sa Allan. "Jag ber verkligen om ursäkt."

Leif log: "Ingen fara."

"Men blommorna..."

"Ingen fara alls, Allan. Verkligen."

"Är klipparen trasig? Jag glömde det där med varannan dag."

"Tänk inte på det." Leif klappade honom på axeln. "Jag fixar det."

"Okej..."

Leif öppnade armarna och lade huvudet på sned: "Kom."

Och så fick Allan en kram.

"Bara hojta om vi kan hjälpa till med något", sa Leif. Sedan gick han in till sig.

När Allan kom in skakade han på huvudet och skrattade. Han hade flyt nu. Som en bekräftelse på detta lyckades han komma fram till internetleverantörens telefonsupport.

"Vi ber om ursäkt", sa supportpersonen. "Vi skickar en reparatör imorgon."

Allan tackade så mycket för det och gick till CD-spelaren.

Skiva 2, spår 18, och snart hördes Miss Li smeka fram Sylvia Vrethammars *Somebody Loves You*.

Ett par timmar senare, när Allan stod med händerna i den pizzadeg som han senare tänkte kavla ut på en stenplåt och täcka med tomatsås, energiskinka, majs och rödmögelost...

Förlåt. Vi ber om ursäkt.

Det ringde på dörren.

"Kommeeeeer!" Allan tvättade händerna, torkade av sig, stoppade ner skjortan och gick och öppnade.

På farstukvisten stod brevbäraren. Samma brevbärare. Med samma kortbyxor och pilotbrillor.

Allan skrattade och trummade med pekfingrarna i luften: "We meet again, my friend."

"Allan Aldén?" sa pilotbrevbäraren utan att röra en min.

"Jajamen", svarade Allan, även om han börjat tvivla en aning på den saken. "Fortfarande densamme."

"Personlig leverans."

Allan tog emot posten, tackade så mycket och gick in igen. Han bläddrade, suckade, räknade. Elva kuvert. Alla i C5-storlek med fönster, stämplat porto och sobra loggor.

Nåja, det hade säkert sin alldeles rimliga förklaring. Det brukade det mesta ha.

Allan fortsatte med pizzan.

Klockan sex hade Allan fått in pizzan i ugnen och satte sig för att öppna posten.

Tjugo minuter senare satt han och stirrade på ett bord fullt av öppnade brev och visste inte riktigt vad han skulle ta sig till.

Post- och telestyrelsen informerade om att hans postlåda skulle bortföras.

Kommunens individ- och omsorgsförvaltning beviljade honom boendestöd i ordinärt boende.

Transportstyrelsen meddelade att man dragit in hans körkort, Polisen att passet ej längre var giltigt, Valmyndigheten att han förlorat sin rösträtt i allmänna val, och Skattemyndigheten att hans deklarationsplikt upphört.

Internetleverantören beklagade att Allan inte längre hade rätt att ingå bindande ekonomiska avtal, men hoppades på att snarast kunna teckna nytt avtal genom god man.

Och kommunens socialnämnd hade beslutat att tills vidare överlåta vårdnaden av barnen till hans exfru.

Allan kände sig stum i kroppen, kunde ana ett annalkande illamående.

Förlorad rösträtt? Överlåta vårdnaden? God man?

Han såg sig omkring där i köket.

Sedan tog han ut pizzan ur ugnen.

Tisdag: 5 på en skala till 30

07.30, och Allan manade bort en drömbild av en björn eller om det var en reslig person med skenande kroppsbehåring.

Sol från klar himmel, 19 grader i skuggan, robotklipparen smög fram över den stubbade gräsmattan, och familjen Larsson vinkade innan de slukades av sin stora Volvo.

Efter frukosten städade Allan upp i köket och tog ett varv med dammsugaren. Han jonglerade en stund med en honungsmelon, två plommon och tre gullökar, duschade sedan och strök en blåvitrutig kortärmad skjorta.

”Nu så.” Han slog upp en mugg kaffe och satte sig vid köksbordet. ”Nu jävlar!”

Först gick han ut och grävde ner Krister bakom garaget. Begravningsceremoni var kanske att ta i, men nu hade i alla fall familjehusdjuret fått en något sänär värdig jordfästning. Efteråt blev Allan stående i tankar. Skulle barnen märka någon skillnad om han bara köpte en ny kanin, en likadan?

När han kom in igen ringde han till Anna. Den här gången tänkte han inte acceptera att hon lade på. Han hade rätt att träffa sina barn.

”Älskade Allan”, sa Anna. ”Vi kommer ikväll efter Axels handbollsträning.”

”Tack”, sa Allan och kände kroppen mjukna och bli varm.

När han lagt på satte han sig på en köksstol och log. Sedan sträckte han på ryggen. På bordet låg en lista med nio telefonnummer. Han skrev *köpa kanin?* under det sista numret, och så plockade han upp telefonen. Efter en halvtimme i kö kom han fram.

”Sorry alltså”, sa Tomas Niemi på Telia. ”Men jag kan inte bara återaktivera ditt abonnemang.”

Hos internetleverantören var kötiden fyrtio minuter. ”Någon reparatör kommer inte”, sa Sia Åkerman på kundtjänst. ”Avtalet är ju uppsagt.”

Allan slog nummer efter nummer, väntade i telefonkö efter telefonkö.

”Tyvärr”, sa brukarkommunikatören på Post- och telestyrelsen, ”måste lådan tas ur drift.”

”Dessvärre”, sa jourhavande tjänsteman på Transportstyrelsen, ”kan du inte köra bil mer. Men du kan överklaga till förvaltningsrätten.”

”Naturligtvis”, sa handläggaren på Skattemyndigheten, ”ska inte deklarerat när du inte ansvarar för din ekonomi.”

”Givetvis”, sa inre befäl på Polisens passexpedition, ”är detta inget vi diskuterar på telefon. Kom hit på måndag mellan femton och sjutton.”

Allan lade på, blundade och tänkte på *Kärleksfull vänlighet*.

Sedan ringde han det sista numret på listan.

"Just nu är det kö. Vi tar hand om ditt samtal så snart vi kan. Din plats i kön är... 34."

Allan tittade på klockan. Kvart i fyra. Han hade missat lunchen med fyra timmar. Så han bytte om till de mintgröna badshortsen och den ljusblå PEAB-tröjan och värmde en pizzabit i MSW:n. Innan han hade tagit sig igenom telefonkön hade han både hunnit äta upp pizzan och dricka kaffe. Och somna på soffan.

"...någon där? Hallå!"

"Hallå!" Allan hävde sig upp i sittande, slet åt sig telefonen. "Hallå."

"Kommunkontoret, växel, detta är Anita."

"Ja, det gällde boendestöd. Och vårdnad av barn. Och bibliotekskortet... Mitt namn är Allan."

"Eh... jaha." Harkling, tystnad.

Allan började om: "Ursäkta mig. Det är alltså så att..."

"Varsågod, jag kopplar till biblioteket."

Kopplingston.

"Välkommen till biblioteket det här är Anders i lånedisken vad kan jag hjälpa till med?"

"Hej, Anders. Jag heter Allan. Det är så att mitt lånekort har blivit felaktigt spärrat. Jag vill..."

"Nej!"

Allan såg den stålgrå hårmanen och den rödprickiga skjortan framför sig.

"Protester tar medborgarkontoret hand om", fortsatte Anders, nu tystare igen. "Varsågod."

Kopplingston. *Yesterday* på piano.

Anita igen: "Jag får inget svar på medborgarkontoret. Går det bra att återkomma senare?"

"Absolut", svarade Allan. "Men jag skulle vilja prata med någon om boendestöd också."

"Visst, självklart. Jag kopplar till Socialförvaltningen."

Kopplingston. *Your Song* på stråkar. En minut, två, tre.

"Lena Palm, Socialförvaltningen."

"Hej Lena. Jag heter Allan. Jag har fått boendestöd fast jag inte ska ha det."

"Då är det är Individ- och omsorgsförvaltningen du ska prata med", svarade Lena. "Jag kopplar."

Kopplingston. *I Will Always Love You* på panflöjt. En minut, två, fem, tio.

"Kommunkontoret, växel, detta är Anita."

"Jag skulle bli kopplad till Individ- och omsorgsförvaltningen, men..."

"Ett ögonblick, jag kopplar..."

"Nej!" Allan ryckte till av ljudet från sin egen röst. "Ursäkta mig. Kan du hjälpa mig med en annan sak?"

Tystnad. Anitas andetag i luren.

"Jag har blivit av med vårdnaden av mina barn, och jag förstår inte varför. Jag måste få prata med någon. Jag mår inte bra, Anita. Hör du det? Kan du förklara vad det är som händer?"

"Varsågod, jag kopplar till Individ- och omsorgsförvaltningen."

Kopplingston. *Love Me Tender* på elgitarr. En minut, två, tre.

"Arvid Granat, Individ- och omsorgsförvaltningen."

Allan förklarade i korthet sitt ärende.

"Då är det Socialförvaltningen du ska prata med. Ska jag koppla?"

"Visst. Gör det."

Kopplingston.

"Lena Palm, Socialförvaltningen."

"Allan Aldén här igen. Det är så att jag har blivit av med vårdnaden av mina barn. Bland annat."

"Allan", sa Lena Palm. "Berätta för mig."

Så Allan berättade. Om breven. Om telefonsamtalen. Om spärrade kort och ogiltiga legitimationer. Allt detta berättade han. Och Lena Palm lyssnade. Hon lyssnade faktiskt.

"Jag förstår", sa hon när Allan tystnade.

"Vad ska jag ta mig till?"

"Jo, Allan. Nu är det så att klockan är fem om en minut."

"Jaha?"

"Och klockan fem stänger Socialförvaltningen, ja hela kommunhuset faktiskt. Därför måste jag be dig att återkomma imorgon, och att du då ringer till Individ- och omsorgsförvaltningen."

"Du skojar."

"Verkligen inte."

"För helvete!" Allan stannade, gick ner på huk, reste sig igen. "Jag har suttit i kö och blivit kopplad fram och tillbaka i flera timmar. Nu får du fan..."

"Stopp!" Lena Palms röst var ett rytande. "Här på Socialförvaltningen tolererar vi inte hot."

Klick. Tystnad.

Allan böjde sig framåt, gick ner på knä på golvet. Pulsen dunkade i öronen. Det stack i nacken. Han reste sig, sparkade omkull en stol, snurrade runt ett varv och kastade telefonen på teveskärmen.

"Aaaaaahhhhh!"

Då ringde det på dörren.

Allan blundade, tog tre djupa andetag, stoppade in t-shirten och gick och öppnade.

"Personlig leverans." Samma brevbärare, samma kortbyxor, samma pilotbrillor. "Allan Aldén?"

Allan suckade. "Måste du fråga det varje gång eller?"

"Allan Aldén?" frågade pilotbrevbäraren igen utan att röra en min.

"Ärligt talat." Allan skrattade till. "Jag vet inte."

Brevbäraren drog tillbaka brevet någon decimeter, såg sig över axeln.

"Men för helvete. Ge hit brevet!"

Allan slet kuvertet ur brevbärens hand, smällde igen dörren och gick ut i köket.

Brevet var från Familjehem: *Bäste Allan Aldén! Tack för att du sökt tjänsten som fastighetsingenjör hos oss.*

Längre hann inte Allan läsa. För då ringde det på dörren igen.

Allan sprang till hallen, slet upp dörren: "Ja, för helvete. Jag är Allan Aldén!"

Utanför stod en kvinna med betonggrått hår och kaffebruna tänder. Hon tog ett steg bakåt och var nära att trilla baklänges nedför farstukvisten.

"Oj", sa Allan. "Ursäkta, jag trodde att det var brevbärens."

I handen bar kvinnan en svart portfölj, och på sin satta kropp bar hon en svart kostymdräkt. Hon synade Allan uppifrån och ner, tog ett steg framåt, harklade sig: "Allan Aldén?"

Allan tittade ner på sina mintgröna badshorts, suckade, tittade upp: "Ja, som sagt..."

Kvinnan hakade fast sin blick i Allans. "Mitt namn är Sonja Sparv. Jag kommer från kommunens socialtjänst."

Hon sa kommunen med y, kommynen, och Allan ville fråga om hon var från Helsingborg.

"Där ser man", sa han i stället, för något måste han ju säga, även om detta kanske inte heller var det mest lämpliga.

"Får jag komma in?"

Sonja Sparv klev in i Allans hall, fortsatte utan att ta av sig skorna till köket, där hon slog sig ner vid köksbordet. Hon satte portföljen på stolen bredvid sig, plockade fram en mapp och ett leopardmönstrat glasögonfodral, satte ett par vinröda läsglasögon på nästippen.

"Slå dig ner." Hon pekade mot andra sidan bordet. Med hela handen.

Allan satte sig.

"Så här ligger det till", sa Sonja Sparv och lade handflatorna på bordet. "Kommunen utreder huruvida du bör sättas under förvaltarskap. En viktig del av utredningen är den psykiatriska undersökningen. Du har fått kallelsen?"

Allan nickade.

"Tingsrätten fattar beslut utifrån kommunens utredning. Först efter det kan vi utse en god man. Processen kan ta uppemot sex månader. Under den tiden utfärdar kommunens socialnämnd en så kallad preliminär omyndigförklaring."

Sonja Sparv tystnade och höjde blicken. Allan sa inget, nickade bara.

"Tillsynen faller på socialtjänsten", fortsatte Sonja Sparv. "Jag har blivit utsedd till handläggare. I praktiken kommer jag alltså att fungera som din förvaltare under de närmaste månaderna."

Sonja Sparv tystnade, fällde ihop sin mapp, stoppade glasögonen ner i leopardfodralet.

"Förstår du?" frågade hon. "Vet du vad en förvaltare är?"

"Men..." Allan tystnade. Kroppen var sådär stum, och inuti honom hoppade tankarna omkring som ilskna popcorn. "Men varför?"

Sonja Sparv såg på honom. En lång stund. "Har du inte fått brevet från Familjehem?"

"Jag fick det precis innan du kom." Allan reste sig, gick bort till köksbänken och plockade upp brevet. "Jag har inte hunnit läsa det."

Sonja Sparv suckade. "Det som hänt är alltså..."

"Vänta!" Allan såg på henne. "Vänta lite."

Han plockade upp brevet och fortsatte läsa där han blivit avbruten. Personalansvarig Sita Lehtonen beklagade att Familjehem inte kunde erbjuda Allan arbete. Beslutet grundade de framför allt på intelligenstestet. *Vid extremt låga resultat har vi enligt lag rapporteringsplikt till kommunens socialtjänst och även till polisen...*

Allan slutade andas. Det pirrade i kroppen, brusade i huvudet.

Han tittade på brevet. Han tittade på Sonja Sparv. Han kunde höra klirret från polletten när den trillade ner i hans huvud.

"Du fick 5 på en skala till 30", sa Sonja Sparv och formade läpparna till något som skulle kunna tolkas som ett leende. "Om du hade fått 3 eller lägre, så hade du blivit omedelbart tvångsinlagd."

"Men..."

"Så kommer alltså inte att ske i ditt fall", sa Sonja Sparv. "Däremot har vi underrättat din före detta fru. Och dina grannar."

Allan satte sig igen, såg på henne. "Datorn hängde sig. Jag hann bara göra fem uppgifter."

"Jojo." Sonja såg på honom med smala ögon. "Det brukar heta så."

"Men..." Allan särade på tänderna. Käkmusklerna värkte. Det stack i nacken. "Tycker du att detta är rimligt?"

"Förvaltarskap regleras i föräldrabalkens elfte kapitel femte paragrafen. Lagen om godmanskap är mycket tydlig, och i regeringens uppdrag till kommunerna från 2036 ingår..."

"Stopp!" Allan andades, tänkte på acceptansövningen och skrapade ihop varje uns av kärleksfull vänlighet från varje hörn av sin kropp: "Tycker du att det är okej att behandla en människa så här?"

Sonja Sparv stoppade ner mappen i portföljen. "Det är inte jag som fattar besluten." Hon rätade på ryggen, såg på Allan utan att vika med blicken. "Jag är här för att informera dig."

Allan knöt händerna under bordet. "Men vad tycker du?" Han insåg att han hade höjt rösten, men nu var det för sent att göra något åt. "Det måste väl ändå finnas en människa inuti den där grå lilla kroppen?"

Sonja Sparv tog ett häftigt andetag, och Allan såg något blixtra i hennes ögon. Hon reste sig upp, sköt in stolen, rättade till sina kläder och harklade sig: "Nästa steg är att upprätta ett dagsschema för städning, hygien och matlagning. Om du visar mig runt, så..."

"Nej!"

Stolen for i golvet bakom Allan.

Sonja Sparv stannade mitt i en rörelse.

Allan knöt händerna bakom ryggen. "Nu får det faktiskt vara någon måtta på dumheterna."

"Du måste förstå att..."

"För helvete!" Han stålsatte sig, såg Sonja Sparv i ögonen: "Ursäkta mig."

"Alltså... Jag är ledsen, men du måste förstå att jag har ett arbete att sköta, att detta inte är något personligt, att nämnden har beslutat att..."

Hon fortsatte att prata, men Allan hörde inte längre vad hon sa.

Han försökte djupandas.

Han försökte mana fram känslor av kärleksfull vänlighet.

Han misslyckades.

Såhär i efterhand, med facit i hand, skulle vi väl kunna drista oss till att säga att han misslyckades ganska så helt och hållet.

"Ut!"

"Vad..." Sonja Sparv flackade med blicken. "Vad..."

"Du ska ut!" Allan slog handen i bordet så att ljusstakarna välte. "Ut ur mitt hus, okänsliga kvinna!"

Sonja Sparv kramade portföljen i famnen.

"Hör du inte vad jag säger, sparvkvinna?"

Allan sparkade undan stolen och gick runt bordet. Sonja Sparv skrek till och tappade portföljen i golvet. Med ena handen plockade Allan upp portföljen. Med den andra tog han ett grepp om Sonja Sparvs krage och lyfte henne ut i hallen, där han öppnade dörren, klev ut på farstukvisten och kastade henne ut på gräsmattan.

"Flyg, sparvkärring! Flyg!"

Han hann nätt och jämnt uppfatta skriket och det knakande ljudet av sprickande plast innan han drog igen dörren.

Roboten, tänkte Allan.

Några minuter senare hörde han sirenerna.

Och nu sitter han där, i matsalens bortre hörn. Ljusblå sjukhuskläder på hans kropp, och runt hans handled ett plastband med en streckkod och *ALDÉN, ALLAN, 930325-2751*. Framför honom på bordet en brunfläckig kaffemugg, en pastejsmörgås och ett sprucket CD-fodral: *Så mycket bättre, säsong 3*.

Han gäspar. Vi vet att han har varit här i en vecka. Kanske vet han det själv också. Om några timmar ska han genomgå den första delen av en omfattande psykiatrisk undersökning.

I andra änden av matsalen står en man klädd i vitt. Mannen är reslig, och vi kan se hur musklerna buktar ut under kläderna. Hans huvud är rakat. Han har rött skägg. Då och då kastar han en blick mot Allan.

I en måttligt ventilerad sal på ett annat sjukhus ligger Sonja Sparv och hennes brutna lårbenshals i en fällbar säng. Vi vet detta, men det gör inte Allan. Han har inte frågat. Och ingen har berättat det för honom.

”Ursäkta.” En man klädd i blå kortbyxor och skärmmössa har kommit fram till Allans bord. Han tar av sig pilotsolglasögonen: ”Allan Aldén?”

Allan svarar inte, rör sig inte ens.

”Allan Aldén?”

Allan ser på mannen, svarar fortfarande inte, sluter ögonen.

Brevbäraren tar ett steg närmare, sträcker fram två kuvert mot Allan, suckar och släpper dem på bordet. Sedan tar han på sig solglasögonen och går därifrån.

Om ett par minuter ska Allan öppna ögonen. Och se att det ena brevet är från Polisen och det andra från Tingsrätten. Då ska han resa sig. Stolen han sitter på ska falla till golvet, och med den vitklädde mannens blick som sällskap ska han gå fram till fönstret, sedan tillbaka till bordet igen.

Han ska öppna det ena brevet och se att det är en polisanmälan gjord av Sonja Sparv.

Han ska öppna det andra brevet, läsa, läsa igen.

Han ska läsa att Tingsrätten tänker beslagta hans hus. Preliminärt. Tills vidare. Omedelbart.

Allan ska lägga ifrån sig breven, lyfta upp den omkullvälta stolen, gå fram till det stora fönstret och illvrålande kasta stolen in i det. Stolen ska studsas tillbaka från det okrossbara glaset och träffa Allan rätt så illa på vänster knä, och därefter ska den vitklädde vårdaren ta några språng genom matsalen, fälla Allan till golvet, sätta ena knäet i hans rygg och låsa armarna i ett så kallat polisgrepp.

Men ännu så länge sitter Allan vid sitt bord. Alldeles stilla sitter han. Ögonen fortfarande slutna.

Och vi ser på honom. En god stund ser vi på honom.

Och visst, vi måste väl erkänna att vi också undrar hur fan det kunde bli så här.